

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. L.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2016, čj. JMK 73950/2016, sp. zn. S-JMK 65990/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správních řízení

1. Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, čj. ODSČ-91279/15-34, uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za spáchání dvou správních deliktů provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dál jen „zákon o silničním provozu“). Tyto delikty měl spáchat ve dnech 5. 12. a 17. 12. 2014, když se dopustil neoprávněného zastavení nebo státní, čímž porušil povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 11. 7. 2016 napadl žalobce rozhodnutí v plném rozsahu z důvodů, které soud shrnuje následovně.
4. Správní orgán postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, a neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nepokusil se mu doručit výzvu k podání vysvětlení, přestože žalobce na výzvu žalovaného sdělil totožnost řidiče. Toto sdělení učinil až po odložení věci, nicméně se domnívá, že totožnost může uvést až do zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. O tom, že nebylo akceptováno jeho sdělení totožnosti osoby řidiče, se dozvěděl až dne 11. 2. 2016, kdy bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neměl proto možnost předložit další důkazy na podporu svého tvrzení (např. nájemní smlouvu mezi ním a panem Y.).
5. Záznam o odložení věci ve spise zcela absentuje, tudíž nelze mít za prokázané, že k odložení skutečně došlo. Správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno nezákonně.
6. Do spisu byla vložena výzva k podání vysvětlení, která byla doručována označenému řidiči o osm měsíců dříve, než byl označen jako řidič v této projednávané věci. Tento podklad žalobce označil za irrelevantní, jelikož během osmi měsíců si již řidič mohl schránku označit, navíc absentuje odůvodnění toho, proč byla obálka vložena do spisu.
7. Správní orgán neprokázal, že ve dnech 5. 12. a 17. 12. 2014 skutečně parkoval v působnosti značky V12a, jelikož tato skutečnost vyplývá pouze z „oznámení přestupku“, které označil za materiálně stejný dokument jako úředním záznam. K tomu odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Fotografie obsažené ve spise jsou nekvalitní a nejednoznačné a nebylo možné je užít pro stanovení viny v souladu se závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, čj. 30 A 80/2015-43.
8. Žalovaný potvrdil rozhodnutí magistrátu, ačkoliv nepředcházelo nařízení ústního jednání, čímž došlo ke zkrácení práv žalobce ve smyslu čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ve věci bylo nutno využít analogie, jelikož řízení o správním deliktu je „trestním obviněním“. Žalobce odkázal v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 9 As 139/2015-30, na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, čj. 30 A 56/2014-35, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, kterým byl překonán rozsudek, na který odkazuje žalovaný. I kdyby nebyl shledán argument o obligatorním nařízení ústního jednání jako relevantní, tak žalobce měl právo být vyzváno o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání ve smyslu § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004

Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Vyrozumění správního orgánu nebylo dostačující ve světle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, čj. 57 A 51/2014-34.

9. Výrok rozhodnutí označil žalobce za nekonkrétní a nesrozumitelný, mimo jiné proto, že ve výroku je uvedena zbytková kategorie přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z výroku musí být zřejmé, jak konkrétně řidič jednal a v čem bylo jeho jednání protiprávní, pouhé uvedení skutečnosti, že neoprávněně stál nebo zastavil, označil žalobce za nedostatečné. Z výroku není ani zřejmé, zda jednání vůbec mohlo naplnit skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. K výroku uvedl žalobce usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014-33.
10. Správní orgán neuvedl žádnou přítěžující okolnost, a přesto udělil sankci nad spodní hranici zákonného rozmezí. Sankce tedy nebyla řádně odůvodněna a měla být uložena na spodní hranici, jelikož žalobce je trestán pouze proto, že správní orgán nevyvinul dostatečnou aktivitu pro zjištění pachatele. Navíc u objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nelze hovořit o preventivní funkci sankce.
11. Dále žalobce namítal promlčení obou správních deliktů provozovatele vozidla a odkázal na příslušnou metodiku Ministerstva dopravy, která založila jeho legitimní předpoklad, že řízení budou zastavena.
12. Závěrem žalobce uvedl námitky spočívající v tvrzené neústavnosti samotné skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Poukázal na analogii s odpovědností držitele zbraně, která by vedla k absurdním závěrům.
13. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí magistrátu, jelikož v rozporu s právními předpisy bylo vedeno celé řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. V podání ze dne 11. 11. 2016 se žalovaný vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce následovně.
15. Žalobce byl poučen o lhůtě pro sdělení totožnosti řidiče. Ve spisu magistrátu je uvedeno, že řidiče nelze dohledat a na uvedenou adresu mu nelze doručit. Žalovaný navíc z úřední činnosti věděl, že tento postup zmocněnec žalobce pro odvolací řízení (FLEET Control, s. r. o.) využívá opakovaně a účelově i v jiných řízeních. Na základě toho dovodil zneužití práva, kterým se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81. Nájemní smlouva jako soukromoprávní jednání by nemohla vyloučit odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt.
16. Žalobce neuplatnil námitku ohledně správního skutkového zjištění v odvolacím řízení, přestože tak učinit mohl. Správní soudnictví je podrobena principu plné jurisdikce, nicméně jeho cílem není nahrazovat správní řízení, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43. Odvolací řízení je založeno na omezeném revizním principu a účastník řízení nemůže svou liknavost zhojit až v průběhu soudního řízení. Žalovaný odkázal na rozsudky Krajského soudu v Brně, kde obdobné námitky byly zamítnuty (sp. zn. 22 A 42/2014 a 22 A 49/2014).

17. Záznam o odložení věci ve spisu neabsentuje.
18. V řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání, rovněž dokazování není nutné provádět povinně v rámci ústního jednání. K tomu se vyjádřil obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46. Tento rozsudek nebyl překonán, ale byly stanoveny určité podmínky – především včasné vyrozumění a sepsání protokolu. Žalobce byl ve vyrozumění poučen o právu účastnit se dokazování. Navíc zmocněnec žalobce pro odvolací řízení má bohatou zkušenost s obdobným typem řízení a má znalosti právních předpisů.
19. Výrok rozhodnutí je dostatečně konkrétní a žalobce neuvedl v námitce jeho podstatnou část.
20. Pokuta byla udělena v předmětné výši, jelikož bylo vedeno společné řízení o dvou správních deliktech provozovatele vozidla. I tato sankce má preventivní funkci.
21. Ohledně promlčecí doby odkázal žalovaný na úpravu § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, která upravuje zánik odpovědnosti i pro správní delikt provozovatele vozidla. Metodika Ministerstva dopravy je již neaktuální, jelikož úprava zániku odpovědnosti správního deliktu provozovatele vozidla je účinná od 7. 11. 2014.
22. Ohledně ústavnosti správního deliktu provozovatele vozidla odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které lze usuzovat na konstantní názor o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
23. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

24. Krajský soud v Brně (dále také „soud“), v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „soudní řád správní“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
25. Krajský soud se předně zabýval žalobní námitkou protiústavnosti skutkové podstaty objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.
26. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního rozhoduje soud dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve znění účinném do 30. 6. 2017 ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu stanovilo, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví provozovateli povinnost, *aby zajistil, že při užití vozidla na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.
27. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, zabýval se soud rovněž tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jak skutková podstata předmětného správního deliktu

(včetně konstrukce objektivní odpovědnosti fyzické osoby), tak i zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny.

28. V nynější věci nemá soud důvod odchylovat se od svých ustálených názorů (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, čj. 30 A 87/2016-29, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2017, čj. 30 A 110/2016-30, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2017, čj. 31 A 242/2017-27), přičemž zdůrazňuje, že pokud žalobce namítá, že povinnosti provozovatele vozidla jsou nesplnitelné, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány pravidla silničního provozu. Ve smyslu čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví *zavazuje*; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Soud v podrobnostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není dle judikatury Nejvyššího správního soudu v rozporu s ústavním pořádkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40) tento závěr nedávno potvrdil i Ústavní soud nálezem ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, čj. 7 As 129/2016-35).
29. Žalobce argumentuje také analogií k držení střelných zbraní, která by vedla k absurdnímu důsledku, že by za trestný čin proti životu a zdraví byl odpovědný držitel zbraně, zatímco pachatel by vyvázl bez trestu. Soud nepokládá tuto argumentaci za přílehavou, jelikož provozovatel vozidla je odpovědný pouze v určitých specifických případech, které jsou bagatelního a ohrožovacího charakteru, nicméně jejich účinné postihování přispívá k ochraně zájmu na bezpečném silničním provozu a realizuje generální prevenci. Odpovědnost provozovatele vozidla nelze uplatnit, pokud dojde k následkům na životě a zdraví (§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví, že odpovědnost provozovatele vozidla se neuplatní, pokud by jednání *mělo za následek dopravní nehodu*). Neporovnatelnost je zřejmá také z toho, že zatímco za trestné činy proti životu a zdraví hrozí vysoké tresty odnětí svobody, za správní delikt provozovatele vozidla může být uložena sankce ve výši odpovídající „bagatelnímu“ přestupku, avšak maximálně do 10 000 Kč. Z těchto důvodů je zřejmé, že *měřítko přiměřenosti objektivní odpovědnosti* by v obou případech bylo zcela odlišné. Námitku protiústavnosti právní úpravy proto soud nepovažuje za důvodnou.
30. Dále se soud přednostně zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla, jelikož pozitivní závěr o její důvodnosti by učinil posouzení ostatních námitek nadbytečným.
31. Soud za použití judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, čj. 10 As 308/2016-20) dospěl k závěru, že na věc dopadá § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, který rozšiřuje úpravu pravidel pro zánik odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby, které se dopustí deliktu podle

§ 125f zákona o silničním provozu. Ve smyslu § 125e odst. 3 tedy *odpovědnost právnické osoby (včetně fyzické osoby, dopustí-li se správního deliktu provozovatele vozidla) za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Z tohoto pohledu byly obě lhůty (subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá) zachovány a nedošlo k promlčení ani u jednoho ze správních deliktů.

32. Ohledně metodiky Ministerstva dopravy čj. 8/2013-160-OST/5, na kterou žalobce odkázal s poukazem na plynoucí legitimní očekávání, je třeba zdůraznit, že tato metodika vychází z právního stavu, který vznikl v souvislosti se zavedením správního deliktu provozovatele vozidla do právního řádu České republiky (novela č. 297/2011 Sb.). V té době právní řád neobsahoval jednoznačnou úpravu zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla (pokud pachatelem byla fyzická osoba). Novelou č. 230/2014 Sb. došlo s účinností ode dne 7. 11. 2014 k úpravě ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu a tento deficit byl odstraněn. Zmiňovaná metodika byla v této části překonána vývojem zákonné úpravy a nemůže zakládat *legitimní očekávání* žalobce.
33. Námitky žalobce, ve kterých tvrdil, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, soud rovněž posoudil jako nedůvodné. Žalobce předně tvrdil, že se magistrát nepokusil doručit výzvu k podání vysvětlení identifikovanému řidiči (resp. neučinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele). Postup magistrátu byl podle názoru soudu zcela *v souladu s principy dobré správy*. Předně je nutno uvést, že žalobce byl vyzván v podáních ze dne 4. 3. a 11. 3. 2015 k zaplacení určené částky, případně ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy, o čemž byl náležitě poučen, tudíž si měl být vědom příslušných právních následků. Na tuto výzvu přesto reagoval v obou případech žalobce podáním ze dne 6. 8. 2015, tedy s několikaměsíčním zpožděním po uplynutí stanovené lhůty. Magistrát tedy nebyl povinen uvedené osobě výzvu k podání vysvětlení vůbec zasílat. Nad rámec svých povinností však magistrát do spisu založil i podklady, ze kterých je zřejmé, že v minulosti se této osobě na uvedenou adresu doručovat nedařilo.
34. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, *„šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
35. Soud rovněž shledal nedůvodnou námitku, že ze spisu není zřejmé, kdy došlo k odložení věci, neboť na č. l. 1 a 15 správního spisu jsou razítka, která tuto skutečnost

dokládají. Žalobce rovněž uvedl, že se o nepřijetí jeho sdělení totožnosti řidiče dozvěděl až v souvislosti se zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, což mu znemožnilo uvést další důkazy – např. nájemní smlouvu. V první řadě soud znovu zdůrazňuje, že žalobce byl ve výzvě poučen o lhůtě, která činila 15 dní a kterou zmeškal v řádu měsíců. Dále soud uvádí, že nájemní smlouvou pravděpodobně chtěl žalobce podpořit své tvrzení ohledně osoby, která v danou dobu skutečně řídila předmětné vozidlo. Nicméně s ohledem na skutečnost, že žalobce zmeškal stanovenou lhůtu, předložení nájemní smlouvy (po zmeškané lhůtě) by nemělo na věc žádný vliv. Nadto je třeba upozornit, že dle názoru soudu výše citované závěry Nejvyššího správního soudu není možné překonat předložením nájemní smlouvy mezi provozovatelem vozidla a údajným řidičem, jemuž se ovšem *nedaří doručovat*, nelze ho dohledat apod. Tento podklad by tudíž na průběh řízení neměl vliv ani v případě jeho předložení ve stanovené lhůtě.

36. Při přezkumu námitek žalobce ohledně nedostatečných skutkových zjištění soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, které uvádí, že *žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné.* Žalobce uvedl, že nebylo prokázáno parkování v působnosti vodorovné dopravní značky V12a, jelikož oznámení přestupku je svou povahou úřední záznam, který nemůže sloužit jako důkaz, a fotografie jsou nejednoznačné a nekvalitní.
37. Ohledně použitelnosti oznámení o přestupku jako důkazu odkazuje soud přiměřeně na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 60/2016-30, ze kterých vyplývá, že *v případě existence jediného důkazu v podobě výpovědi policistů, se správní orgány nemohou spokojit pouze s oznámením o přestupku a úředním záznamem vyhotoveným policisty, jakkoliv jde o důkazy přípustné.* V aktuálně posuzované věci šlo o odlišnou situaci, jelikož podkladem pro závěr o spáchání přestupku (resp. závěr o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který spočívá ve spáchání předmětného přestupku) byla pořízená fotodokumentace z místa spáchání přestupku. Lze mít výhrady proti kvalitě fotografií, kterými byl zadokumentován v pořadí druhý přestupek, jelikož k jejich pořízení došlo za snížených světelných podmínek, nicméně při podrobném zkoumání je na fotografii situace zřejmá. Soud po přezkoumání těchto podkladů dospěl k závěru, že důkazy jsou *ve vzájemné souvislosti* dostatečně jednoznačné pro vyslovení závěru o spáchání předmětných přestupků bez důvodných pochybností. Soud uzavírá, že námitky žalobce nejsou způsobilé zpochybnit skutkový stav zjištěný na základě podkladů pro rozhodnutí.
38. K námitkám ohledně nenařízení ústního jednání a provedení dokazování bez přítomnosti žalobce je třeba předně uvést, že názor o obligatorním nařízení ústního jednání na základě analogie k zákonu č. 141/19 Sb., trestní řád, v rozhodném znění, a k zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), není správný. Byť by zdejší soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy, nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku toho ani s jím

citovanou judikaturou, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.

39. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f silničního zákona) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*.
40. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že *„soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatek správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Úmluvy nemají za následek rozpor s Úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Úmluvy zhojil § 51 soudního řádu správního, podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“* Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by byl výše citovaný názor v judikatuře Nejvyššího správního soudu překonán. Ostatně na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, která je účinná od 1. 7. 2017 a která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že *pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení*.
41. Uvedené závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž však výslovně netrval. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat námitku porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny za důvodnou. Řádné naplnění práv plynoucích z těchto ustanovení lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala, jelikož žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání. Rovněž se jednalo o odlišnou situaci oproti té řešené v rozsudku, na který odkazoval žalobce

(rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, čj. 30 A 80/2015-43), jelikož v tam řešené věci nebyl k dispozici dostatek věrohodných podkladů.

42. Soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
43. V případě obou správních deliktů magistrát prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž žalobce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu ze dne 11. 2. 2016, čj. ODSČ-91279/15-31. V tomto vyrozumění bylo uvedeno, že dne 9. 3. 2016 v 14:00 hodin bude provedeno dokazování a ve stejném termínu bude umožněno seznámení se a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. O provedení dokazování mimo ústní jednání a o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byl vyhotoven protokol ze dne 9. 3. 2016, čj. ODSČ-91279/15-33, ve kterém je uvedeno, že se žalobce k provádění dokazování nedostavil a nedoručil ani vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům tak z vlastní vůle rezignoval. Nemohlo tedy dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
44. Zdejší soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s porušením povinnosti provádět důkazy pouze za přítomnosti účastníka řízení. Ze správního spisu jasně vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí žalovaného jsou opřena o listiny, které byly v souladu s § 17 správního řádu založeny do správního spisu a tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, a že žalobce byl zároveň řádně vyzván postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se se spisem. Nad rámec uvedeného ze správního spisu vyplývá, že listiny založené ve správním spise byly provedeny jako důkaz a o místu a čase provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce vyrozuměn a mohl se ho zúčastnit. Nic mu tedy nebránilo realizaci jeho procesních práv.
45. Podle § 51 odst. 2 věty první správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*
46. Citované ustanovení magistrát zcela dodržel, neboť žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměl (viz výše). Účast na něm je toliko právem žalobce, nikoliv jeho povinností. Následnou nepřítomnost žalobce při provádění důkazů je proto nutno hodnotit jako důsledek jeho zcela svobodného rozhodnutí nevyužít svých procesních práv, nikoliv jako důsledek procesního pochybení správního orgánu. Správní orgán prvního stupně dodržel postup stanovený správním řádem pro provádění dokazování a neporušil tak právo žalobce na spravedlivé řízení ani zásadu bezprostřednosti.
47. Nadto krajský soud připomíná, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o. Z vlastní rozhodovací praxe je soudu známo, že tato společnost vystupuje v řadě řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, tudíž jí jsou známa práva, která zákon účastníkům správního řízení poskytuje.
48. Samotný výrok rozhodnutí magistrátu považuje soud za dostatečně srozumitelný a jednoznačný. Výrok říká, že žalobce *jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda,*

registrační značky X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Poříčí 35 v Brně 5. 12. 2014 v 13:00 hodin. Provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve vztahu k druhému správnímu deliktu se jedná o obdobný výrok s odlišnými údaji ve vztahu ke dni spáchání a konkrétní hodině.

49. Z výroku je jednoznačně zřejmé, kdo se jakého správního deliktu dopustil a v čem konkrétně spočívalo porušení povinnosti podle § 10 zákona o silničním provozu (v neoprávněném zastavení nebo stání). Výrok rovněž obsahuje specifikaci místní a časovou. Soud považuje námitky žalobce za nedůvodné a proti formulaci výroku nemá žádnou výhradu. Výrok považuje za souladný s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, na které žalobce odkázal. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014-33, se věnuje porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, které stanoví řidiči povinnost užít technicky způsobilé vozidlo. Výrok rozhodnutí byl soudem v tam řešené věci shledán jako nesrozumitelný, jelikož nebylo zřejmé, které konkrétní povinnosti byly jednotlivými skutky porušeny. V odůvodnění je výslovně uvedeno, že tento nedostatek *nebylo možné odstranit ani výkladem ve spojení s odůvodněním rozhodnutí*. V aktuálně posuzované věci je z výroku zřejmé, že neoprávněným zastavením nebo stáním došlo k porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Ve spojení s odůvodněním potom není pochyb, že oba přestupky spočívaly v porušení vodorovné dopravní značky V 12a – Žlutá klikatá čára, která zakazuje stání.
50. Ohledně nepřiměřené sankce, která měla být dle žalobce uložena na spodní zákonné hranici, soud uvádí, že z rozhodnutí magistrátu sice vyplývá, že neshledal žádnou přítěžující okolnost, zároveň ovšem konstatoval, že účelu sankce bude dosaženo jejím stanovením uprostřed zákonné sazby. Žalovaný nadto při přezkumu rozhodnutí magistrátu uvedl, že sankci považuje za přiměřenou, jelikož žalobce spáchal více správních deliktů v souběhu. S touto úvahou se plně ztotožňuje i soud. Už samotná skutečnost, že je ukládána sankce za více jednání v souběhu, odůvodňuje její uložení ve zvýšené výši, oproti spodní hranici zákonné sazby.

V. Závěr a náklady řízení

51. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
52. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
53. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, dne 23. května 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu